

Arrest

nr. 132 538 van 30 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 31 maart 2014 door de politie van Oostende geïnterpelleerd.

1.2. Diezelfde dag trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

naam: N.(...)

voornaam: T.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen-, tenzij hij beschikt, over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven.

uiterlijk op 31.03.2014.(1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 74/14 :

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar door de openbare orde of de nationale veiligheid

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik

PV n° 000259/2014 van de federale politie Oostende.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“II.1.1 Verwerende partij motiveert de thans bestreden beslissing als volgt:

“Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde daar hij op heterdaad betrapt werd voor valsheid in geschriften en gebruik. PV n° 00259/2014 werd opgesteld door de politie Oostende.

Aangezien hij gebruik maakte van een valse identiteitskaart en bovendien niet over een officieel adres in België beschikt, bestaat aldus een risico op onderduiken. Redenen waarom hem een inreisverbod van 4 jaar wordt opgelegd.”

II.1.2. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij op heterdaad betrapt werd voor valsheid in geschriften en gebruik en dat daarvan een PV werd opgesteld door de Oostende.

Allereerst wenst verzoekende partij op te merken dat haar raadsman per fax contact heeft opgenomen met de Dienst Openbaarheid van Bestuur met de vraag om het PV van de federale politie van Oostende met nummer 000259/2014 te mogen inzien, gezien ernaar verwezen wordt in de bestreden beslissing:

‘8000 Brugge, 2 april 2014

Dienst Openbaarheid van Bestuur

De Heer B.(...) S.(...)

WTC II – Koning Albert II-laan 26 A

1000 BRUSSEL

FAX: 02/274.66.83

Geachte Heer,

Betreft : N.(...) T.(...)

Uw ref. : DVZ 7866267

M. ref. : PJ14695 /LS

Ik verwijst naar cliënt in de rand vermeld.

Cliënt kreeg op 31 maart 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod betekend.

In deze beslissingen wordt verwezen naar een PV van de federale politie van Oostende met nummer 000259/2014.

Zou het mogelijk zijn om een kopie van dit PV te kunnen krijgen om zodoende eventueel beroep te kunnen aantekenen?

Mag ik u er vriendelijk op wijzen dat de beroepstermijn al lopende is en dat ik dan ook graag zo spoedig mogelijk antwoord van u verwacht?

Met vriendelijke groeten,

Meester P.(...)-J.(...) S.(...)'

Als antwoord ontving de raadsman van verzoekende partij de volgende mail terug:

“Van: B.(...) S.(...) [mailto:stephane.bonehill@ibz.fgov.be] Verzonden: donderdag 3 april 2014 14:58

Aan: A.(...) L.(...) Onderwerp: dossier N.(...) T.(...)

Geachte Meester

Na controle van het dossier moet ik u met spijt mededelen dat ik geen enkel spoor heb kunnen terug vinden van het PV van de federale politie van Oostende. Het dossier bevat in feite maar 3 bestanden, die ik als bijlage toevoeg als bewijs. Mijn excuses dat ik u niet verder kan informeren.

Met vriendelijke groeten,

B.(...) S.(...)

Openbaarheid van Bestuur

Tel: 02/793/89/80

Fax: 02/274/66/83”

Verwerende partij blijft aldus in gebreke de nodige stukken over te maken, die essentieel zijn voor verzoekende partij om de legaliteit van de bestreden beslissing te kunnen verifiëren.

Uw Raad kan de bestreden beslissing – in het kader van de legaliteitscontrole – dus evenmin controleren op basis van de stukken van het administratief dossier.

Het is voor verzoekende partij onmogelijk om de legaliteit van de bestreden beslissing na te gaan zonder over het bewuste PV te beschikken. Het is namelijk het “kroonstuk” waarop de bestreden beslissing gebaseerd is.

Verzoekende partij stelt zich dan ook noodgedwongen op het standpunt dat het PV nooit is opgesteld en verzoekt uw Raad om de bestreden beslissing te vernietigen, mocht de correspondentie zich evenmin in het aan de Raad toegestuurde dossier bevinden. In dit geval vraagt verzoekende partij aan uw Raad om toepassing te maken van artikel 39/59 van de Vreemdelingenwet.

Mocht dit echter wel plots het geval zijn, dan zal verzoekende partij de Raad ter zitting verzoeken de zaak te willen uitstellen zodat zij er kennis van zou kunnen nemen en desgevallend haar opmerkingen kan laten geworden.

II.1.3. Thans wordt geen enkel stuk voorgelegd die de thans bestreden beslissing kan staven en is verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“II.2.1. In de bestreden beslissing valt te lezen:

“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik.

PV n° 000259/2014 van de federale politie Oostende.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.”

II.2.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.3. Zoals reeds in de feiten uiteengezet heeft verzoekende partij alhier een dochter, met Belgische nationaliteit.

De thans bestreden beslissing houdt dan ook een schending van artikel 8 EVRM in.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

II.2.4. Uit de thans bestreden beslissing blijkt vooreerst niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met een eventuele schending van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij is geenszins nagegaan waar verzoekende partij elders haar familieleven kan uitbouwen.

Een gezinsleven in Nigeria is tevens uitgesloten. Immers er kan niet verwacht worden dat de minderjarige dochter het grondgebied van de Europese Unie verlaat. Aangezien het kindje van verzoekende partij de Belgische nationaliteit heeft, kan toepassing gemaakt worden van de leer uit het ZAMBRANO arrest van Het Europees Hof van Justitie d.d. 8 maart 2011.

Volgens het Hof zal een situatie –quod in casu- er toe leiden dat minderjarige kinderen, burgers van de Unie, verplicht worden het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. En dat is een inbreuk op artikel 20 VWEU (= het recht dat Unieburgers hebben om op het grondgebied van de Unie te verblijven).

Verwerende partij is op geen enkel moment nagegaan welke gevolgen de thans bestreden beslissing heeft voor de familie.

Haar gezin zou met andere woorden uit elkaar worden getrokken. Dit zou een schending uitmaken van artikel 8 lid 1 EVRM, dat het recht op een gezinsleven beschermt.

Verzoekende partij heeft tevens een zeer hechte band met België daar haar dochter hier verblijft, ...

II.2.5. De thans bestreden beslissing is dan ook in strijd met de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en met artikel 8 EVRM.”

3.2. Beide middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vindt zijn juridische grondslag in artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)"

3.7. In zijn eerste middel beweert verzoeker dat de motieven de bestreden beslissing niet kunnen schragen. Volgens verzoeker vormt het proces-verbaal (hierna: PV) van de federale politie van Oostende een essentieel stuk om de wettigheid van de bestreden beslissing te kunnen beoordelen. Bij gebrek aan dit stuk zou de motivering volgens hem komen te vervallen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker nergens de pertinente vaststelling betwist dat hij *"niet in het bezit (is) van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum"* zoals in de bestreden beslissing vermeld werd. Op grond van deze vaststelling 'moest' de gemachtigde van de staatssecretaris aan verzoeker het bestreden bevel afleveren in toepassing van het hierboven weergegeven artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De Raad beschouwt dit motief als een determinerend motief dat het bevel om het grondgebied te verlaten op afdoende wijze kan schragen.

3.8. Ten overvloede merkt de Raad op dat, hoewel er geen afschrift van het PV van de politie van Oostende in het administratief dossier is opgenomen, het dossier wel degelijk informatie bevat over de vaststellingen bij de interceptie van verzoeker in Oostende op 31 maart 2014. Blijkens het administratief verslag overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris. Hierin wordt, net zoals het geval is in de bestreden beslissing zelf, het PV-nummer vermeld, zodat verzoeker in de mogelijkheid is om door middel van een verzoek, gericht aan de procureur des Konings van het arrondissement West-Vlaanderen, een kopie van dit PV te verkrijgen. Aangezien de staatssecretaris noch zijn administratieve diensten betrokken zijn bij de vaststellingen van de politieagent, mag verzoeker niet verwachting dat het proces-verbaal of een afschrift daarvan in het administratief dossier kan worden teruggevonden. Verzoeker is naast de procureur de enige die wettig over het bewuste PV zou kunnen beschikken, zodat hij het bestuur op dit punt geen onzorgvuldigheid kan verwijten. Verzoeker kan bijgevolg niet worden gevolgd waar hij uit de afwezigheid van het PV meent te kunnen afleiden dat dit nooit zou zijn opgesteld.

3.9. Verzoeker maakt in elk geval niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van de informatie waarover hij via het TARAP-borderel beschikte, te besluiten dat *"de onderdaan van een derde land (...) een gevaar (is) voor de openbare orde of de nationale veiligheid"*, waardoor hij toepassing kon maken van artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet en kon afwijken van de termijn voorzien in artikel 74/14, §1 van de vreemdelingenwet.

3.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

3.11. In casu lijkt verzoeker zich te beroepen op een gezinsleven met zijn dochter die de Belgische nationaliteit zou hebben. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker zich ooit eerder als vader van een Belgisch kind zou hebben gemanifesteerd, hoewel dit kind ondertussen reeds meer dan 12 jaar oud is. Uit het hierboven reeds vermelde TARAP-borderel uit het administratief dossier blijkt dat

verzoeker bij zijn interceptie had verklaard dat zijn dochter in Oostkamp zou wonen en over een Belgisch paspoort zou beschikken. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie toe van een Belgische kids-ID, die werd afgeleverd in 2013 en toebehoort aan F. N., geboren in 2002. Tevens voegt verzoeker een gelegaliseerd uittreksel uit de geboorteakte van ditzelfde meisje toe (verzoekschrift, bijlage 3). De Raad merkt echter op dat op de identiteitskaart van het meisje enkel mevr. S. S. als ouder vermeld staat en dat geen enkel authentiek identiteitsdocument toelaat om verzoeker te verbinden met de persoon die als vader op het uittreksel uit de geboorteakte geboekstaafd staat. Er wordt geen overtuigend bewijs geleverd van de afstammingsband tussen verzoeker en zijn beweerde Belgische dochter.

3.12. In het middel wordt het volgende wordt geponeerd: *“Verzoekende partij heeft tevens een zeer hechte band met België daar haar dochter hier verblijft.”* De Raad dient echter vast te stellen dat elk concreet begin van bewijs van een doorleefd gezinsleven op Belgisch grondgebied ontbreekt. Uit niets blijkt dat verzoeker zou samenwonen met het Belgisch kind waarvan hij beweert de vader te zijn of dat hij met dit kind enige affectieve relatie zou onderhouden. Een en ander heeft tot gevolg dat de bestreden beslissing onmogelijk als een inmenging in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden beschouwd. Wat betreft het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van verzoeker en zijn gezin slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223 744).

3.13. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. De beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan noch dat de beslissing in kennelijke wanverhouding staat tot haar motieven of dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheids- of van het redelijkheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

3.14. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker formuleert zijn middel als volgt:

“II.3.1. Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

II.3.2. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

— het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

II.3.3. Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van

het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

II.3.4. Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

Indien verwerende partij verzoekende partij had gehoord, had zij geweten dat zij in België een minderjarige dochter heeft met de Belgische nationaliteit.

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

3.15. De aangevoerde schending van de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

3.16. Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie betreft het recht op behoorlijk bestuur en bepaalt onder andere het volgende:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(...)”

3.17. Het bevel om het grondgebied te verlaten vormt zonder enige twijfel een bezwarend besluit dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Of er echter sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34). De Raad merkt op dat de prejudiciële vraag en de verklaringen van de advocaat-generaal in deze zaak betrekking hebben op een bewaringsmaatregel en niet op een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat deze overwegingen niet zomaar kunnen worden getransponeerd. De vaststelling dringt zich op dat er geen specifieke wettelijke bepalingen bestaan die het hoorrecht regelen bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daargelaten de vraag of verzoeker gehoord diende te worden door de gemachtigde alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, kan luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van voormeld artikel uit het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie oplevert (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

3.18. Verzoeker beweert dat hij na gehoor had kunnen laten weten dat hij een dochter had met de Belgische nationaliteit. De Raad wijst er echter op dat verzoeker wel degelijk de gelegenheid kreeg om deze informatie mede te delen ter gelegenheid van zijn interceptie door de politie in Oostende op 31 maart 2014, doch deze informatie noopte niet tot een andersluidende beslissing met betrekking tot zijn terugkeerbesluit zodat de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

3.19. In de mate dat verzoeker bij de toelichting van zijn middel nog stelt dat uit artikel 74/18 van de vreemdelingenwet blijkt dat wanneer een vreemdeling hierom verzoekt hij een schriftelijke of monde-

linge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing tot verwijdering kan krijgen, kan de Raad slechts vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker een dergelijke vraag heeft gesteld en de gemachtigde van de staatssecretaris zou hebben geweigerd op deze vraag in te gaan.

Er werd geen schending aangetoond van artikel 41 van het Handvest of van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN